

Op Bedevaart naar Kevelaer (43)

Meimaand - Mariamaand. Een maand, waarin vanouds mensen naar bedevaartsoorden reisden ter ere van Maria. Vaak ondernamen ze de lange tochten te voet, o. a. naar de Kapel in 't Zand in Roermond en het bedevaartsoord Ommel. Heden ten dage worden nog steeds Mariaorden bezocht en heeft men de beschikking over moderne vervoersmiddelen. In een schriftje vond ik het onderstaande opstel van een oud Beringenaar. In welk jaar het geschreven is, weet ik niet. Waarschijnlijk al lang geleden. Schrijver dezes is helaas jaren geleden overleden.

'Jongens, we maken dit jaar geen gewoon uitstapje, zoals andere jaren, maar we gaan ter bedevaart...' Mhr. kapelaan keek het stelletje misdienaars eens rond, dat zich rondom hem verdrong. Even, heel even slechts, als hij onze beteuterde gezichten zag. 'We gaan nl. naar Venlo', zei hij langzaam en - terwijl hij een der jongens aankeek - plots er bovenop: *'van daaruit naar Kevelaer!'*

Even hing er een korte stilte als na een bliksemflits. Toen echter barstte het lawaai los. Lachend vluchtte Mhr. kapelaan de sacristie in en liet ons buiten achter. We bleven er niet lang, maar gingen al spoedig luid zwetsend naar huis, om daar het grote nieuws mee te delen. Het grote nieuws; dat we naar Kevelaer mochten; naar Kevelaer, waarvan we allemaal zo dikwijls hadden horen vertellen; waar we nog nooit geweest waren.

'Verdreit, wat blijft den Al vanmerge lang oet; die treuzelboks is now auch noeits op tied.' Dergelijke opmerkingen hoorde men bij tussenpozen van de jongens, die popelend van ongeduld voor de kapelanij op de bus stonden te wachten. Maar eindelijk kwam de bus aanrijden – ik meen, dat die geen wind meer in de hoorn had – en na een minuut of wat op Mhr. kapelaan te hebben gewacht, vertrokken we. We begonnen meteen een rozenhoedje te bidden.

Dan konden we, zodra we in Duitsland waren naar hartenlust kijken en vragen. We waren aan de grens gelukkig nogal vrij gauw voorbij de douane, want in een kwartier tijds er doorheen, dat mag je gerust vlug noemen, hoor. Onder het zingen van het Wilhelmus reden we Duitsland binnen.

In Kevelaer aangekomen, woonden we allereerst een hoogmis bij en trokken toen naar een Nederlands restaurant. We gebruikten er een middagmaal en gingen, nadat we eerst ons geld hadden gewisseld, het stadje bekijken.

Overall, maar vooral langs de Genadekapel, stonden kraampjes, waar men souvenirs en lekkers kon kopen. Tot dat lekkers scheen ijsco te horen, want naast een van de kramen stond een ijscobak. Ik erop af. Naderbij gekomen bleef ik aarzelend staan en keek naar de vrouw in de kraam of ze mij niet in de gaten zou krijgen. Jawel hoor, daar kwam ze aan.

'Was möchtest du haben, junger Herr?' vroeg ze. Ik zweeg in alle talen. *'Ein schönes Taschenmesser..., die Heilige Jungfrau in Schnee ..., ein Bildchen ...? Ich sehe es schon; du hättest gern Eis gehabt, nicht?'*

Ik knikte.

'Von zehn Pfennig?'

'Nein von fünf,' zei ik met een blik op de koperen munt in mijn hand. Even later stond ik met mijn 'Eis' bij de anderen. Een eindje verdergelopen hebbend kwamen aan een park, waarin zich een kruisweg in de open lucht bevond. Mhr. kapelaan besloot, dat we er een oefening zouden houden.

Toen we na een uurtje weer bij de Genadekapel terug waren, mochten we er aan een van de kraampjes elk een souvenir ter waarde van een mark kopen. Ik nam een glazen bol waarin een beeldje stond van O.L. Vrouw. Die bol was verder helemaal gevuld met een vloeistof, terwijl, als je ermee schudde, het net leek of het erin sneeuwde. Daarna gingen we weer terug naar het restaurant. Nadat we er de inwendige mens hadden versterkt, echter op stoffelijk gebied nu, met 'Kèvelairkook' en limonade reden we weer welgemoed huiswaarts."
